

De baai

Van Allie Reynolds verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Huiver

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Allie Reynolds

De baai

Vertaald door Iris Bol en Marcel Rouwé

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6247 7

© 2022 Allie Reynolds

© 2023 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*, Amsterdam en

Iris Bol en Marcel Rouwé

Oorspronkelijke titel *The Bay*

Oorspronkelijke uitgever Headline

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © ai_yoshi / iStock / Getty Images (strand en zee);

© Alexwise / iStock / Getty Images (zee en gras)

Foto auteur © Alison Loconte

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn jongens: Daniel en Lucas.
Ik hou ontzettend veel van jullie.

Proloog

Het wordt vloed. Elke golf lijkt net iets verder het strand op te komen dan de vorige, zodat de sporen van mijn daad beetje bij beetje worden uitgewist.

Het heeft iets rustgevends om de ene voet voor de andere te zetten en mijn tenen in het zand te drukken. De storm van vannacht heeft van alles aangespoeld dat nu op de vloedlijn ligt. Allerhande bladeren, zaaddozen, frangipani-bloemen. Een hele sinaasappel, die een zompig geluid maakt als ik erop ga staan en vol zeewater blijkt te zitten.

De anderen slapen nog – althans, dat hoop ik. Verderop langs het strand heb ik sleepsporen in het zand achtergelaten. Als een van hen nu komt, zou die het zien: sporen van iets wat het water in is gesleept. Misschien zou diegene zich afvragen wat ik zo vroeg zonder mijn surfboard op het strand doe.

Niet dat er vandaag te surfen valt. De oceaan is een hobbelige rommel en het water is troebel door het zand dat door de storm omhoog is gewoeld. De wind huilt nog steeds. De meeuwen staan met hun kop in de wind, met hun ogen tot spleetjes geknepen en hun veren opgestoken. Eentje trippelt voor me uit met een verwaaid achterlijf dat op een boa van veren lijkt.

Ik loop verder langs de kustlijn, kijk rond en wacht af.

De haaien hebben het lichaam nog niet gevonden. Maar dat zal niet lang meer duren.

I

Kenna

‘Hé, jij!’ Een blonde vrouw steekt me een flyer toe. ‘Alsjeblieft!’

Een licht accent – Nederlands of Zweeds of zoiets.

Ik knipper met mijn ogen, verblind door de zon na het gedempte licht van het treinstation. Waarom is alles zo fel? Ik heb het gevoel dat het midden in de nacht is.

‘Het lekkerste Thaise eten!’ schreeuwt een jongeman.

‘Op zoek naar een kamer?’ roept een meisje met verscheidene gezichtspiercings.

De klantenlokkers blijven koppig staan – of proberen dat – in de mensenstroom die uit het station komt. Sydney mag dan aan de andere kant van de wereld liggen, tot nu toe verschilt de aankomst hier niet veel van die in Londen of Parijs.

Door mijn zware rugzak sta ik wankel op mijn benen. De kerel van het Thaise restaurant probeert me een flyer te geven, maar ik heb mijn reispas in mijn ene en mijn tweede – kleinere – rugzak in mijn andere hand, dus haal ik verontschuldigend mijn schouders op en stap om hem heen.

‘Happy hour!’ roept een andere stem. ‘*Schooners* voor zes dollar.’

Net als ik me afvraag wat een ‘schooner’ is, grijpt een hand mijn pols. Het is die Nederlandse vrouw. Ze is in de vijftig, met donkerblond haar en helderblauwe ogen. En ze is knap, of zou dat zijn als haar gezicht niet zo strak en ernstig stond. Ik wil mijn hand

lostrekken, doorlopen en haar negeren, zoals alle anderen doen, maar de wanhoop in haar ogen houdt me tegen. Ik werp een korte blik op haar flyers.

VERMIST! ELKE HARTMANN, DUIJS STAATSBURGER.

Op de foto staat een glimlachende blonde vrouw die een surfboard vasthoudt.

‘Mijn dochter.’ Haar stem klinkt schor.

Niet Nederlands dus. Ik ben hopeloos wat accenten aangaat. Vlak voor ons splitst de mensenstroom zich en komt dan achter ons weer samen terwijl ik de flyer vluchtig bekijk. Elke is negentwintig – een jaar jonger dan ik – en ze wordt al zes maanden vermist. Ik werp de vrouw een geforceerd meelevend glimlachje toe. Hopelijk is het busstation niet ver meer, want mijn grote rugzak is loodzwaar.

Een aktetas knalt tegen mijn kuit. Ik zie de klok aan de muur. Halfzes ’s avonds: spitsuur. Dat besef bezorgt me hoofdpijn. Slapen in een vliegtuig heb ik nooit gekund. Ik ben al twee dagen wakker.

‘Heb jij ooit een dierbare verloren?’ vraagt de vrouw.

Ik draai me weer naar haar toe. Want ja, ik ben iemand verloren.

‘Ze was hier aan het backpacken.’ De vrouw knikt naar mijn rugzakken. ‘Net als jij.’

Ik wil haar zeggen dat ik geen backpacker ben, maar krijg de kans niet.

‘Ze zijn in het buitenland, waar ze niemand kennen. Mochten ze verdwijnen, dan duurt het dagen voordat iemand het ontdekt. Ze zijn makkelijke doelwitten.’ Bij dat laatste woord breekt haar stem. Ze buigt haar hoofd en haar schouders schokken.

Onbeholpen sla ik mijn armen om haar heen. Mijn handen zijn klam. Ik wil haar blouse niet vies maken. Ik moet verder, maar heb het hart niet om haar in deze toestand achter te laten. Moet ik ergens een kop thee voor haar kopen? Maar ik wil voor het donker bij Mikki zijn. Ik besluit haar een minuutje te geven in de hoop dat ze dan is uitgehuild.

Kantoorpersoneel stroomt langs ons heen. De vrouwen hier zijn beter verzorgd dan hun Engelse tegenhangers: allemaal hebben ze glanzend haar en gebruide benen en dragen ze hoge hakken en korte rokjes. De mannen dragen hun overhemd met de bovenste twee knoopjes los en de mouwen opgerold. Hun colbert hebben ze over hun schouder geslagen. Nergens is een stropdas te bekennen.

Zweet verzamelt zich onder mijn oksels. Die typische plakkerige vochtigheid waar Mikki altijd over klaagde: *Bijna net zo erg als in Japan*. Het is maart, dus is het herfst in Australië, en ik had niet verwacht dat het zo heet zou zijn.

Ik kijk naar de klantenlokkers die flyers uitdelen. De man van het Thaise restaurant stopt iedereen die er een wil een flyer toe, maar de anderen lijken zich vooral op backpackers te richten. Met hun bovenmaatse rugzakken en melkwitte of juist door de zon verbrande ledematen vallen ze ontzettend op. *Makkelijke doelwitten*.

Elkes moeder snift. 'Neem me niet kwalijk.' Ze graait in haar handtas en haalt er papieren zakdoekjes uit.

'Geeft niks,' zeg ik. 'Gaat het weer een beetje?'

Met een schaapachtig gezicht dept ze haar ogen. 'Ik zal je niet langer ophouden. Maar wel voorzichtig zijn, hoor.'

'Doe ik. En maak je geen zorgen om mij. Ik ben geen backpacker. Ik ben hier om een vriendin te bezoeken. Ze gaat trouwen.'

'O, neem me niet kwalijk. Dan verwacht ze je vast.'

'Ja,' zeg ik.

Maar dat is niet zo.

Kenna

‘Ik ga je vermoorden!’ zegt Mikki.

Ik sta voor haar deur, ineengedoken onder het gewicht van mijn backpack. ‘Ik wist dat je kwaad zou zijn.’

Mikki’s gezicht en wangen zitten onder de sproeten. Haar lange haar, vroeger glanzend en zwart, is geklit en bruin gebleekt door de Australische zon. De bloeiende boom naast haar voordeur vult de avondlucht met een exotische geur die benadrukt dat ik me aan de andere kant van de wereld bevind.

Ze kijkt me aan alsof ze niet kan besluiten of ze blij is om me te zien of juist niet. ‘Waarom heb je me niet verteld dat je zou komen?’

Omdat jij had gezegd dat ik dat niet moest doen. Maar dat onderwerp laat ik voorlopig nog even rusten. ‘Ik heb geprobeerd je te bellen, maar je nam niet op.’

‘Ik heb je toch verteld dat we geen bereik hebben op dat strand waar we naartoe gaan?’

Haar witte haltertopje van het merk Roxy benadrukt haar strakke bicepsen en gebronsde huid. Zo onopvallend mogelijk kijk ik of ze blauwe plekken heeft, maar ik zie er geen. Ik slaak een lichte zucht van verlichting. Hier is ze dan, kennelijk veilig en wel. Mijn beste vriendin.

Opeens glimlacht ze. ‘O mijn god, Kenna! Je bent er echt!’

Ik glimlach ook. *O mijn god!* is haar vaste kreet, en de keren dat ik die gehoord heb – meestal als ik iets geks had gedaan – zijn niet te tellen.

Ze slaat haar armen om me heen en omhelst me.

Zie je nou wel? Alles is in orde. Beste vriendinnen doen dit soort dingen. Wanneer je goede bedoelingen hebt, is het niet erg dat je een grens overschrijdt.

Want vriendschap is toch niets anders dan de som van herinneringen aan de tijd die je met iemand hebt doorgebracht? En hoe beter die herinneringen, hoe beter de vriendschap. Herinneringen aan Mikki: de keer dat we 's nachts in een dronken bui naakt zijn gaan surfen; de keer dat ik haar hielp om haar oeroude Volkswagen Kever aan de praat te krijgen door hem aan te duwen op een omhooglopend weggetje in Cornwall naast een afgrond; het kampeertochtje toen zij de tent was vergeten en we hebben geflirt met de kampeerders naast ons en hen uit een van hun tenten hebben getrapt zodat wij die konden gebruiken.

Alle hilarische fratsen die we hebben uitgehaald. Ook dit bezoekje zal een deel van onze gezamenlijke geschiedenis worden. Dit wordt 'de keer dat ik naar Australië ben gevlogen om haar een verrassingsbezoekje te brengen'. Dat maak ik mezelf tenminste wijs. Ze heeft vandaag vast gesurft, want haar haar is kleverig van het zout. Ik haal een haartje uit mijn mond en maak me los uit haar armen, zodat ik haar eens goed kan bekijken.

'Ik kan echt niet geloven dat je dat hele eind bent gekomen,' zegt ze. 'Stel je voor dat ik niet thuis was geweest.'

Die gedachte was ook bij mij opgekomen. 'Dan had ik een hotel genomen.'

We gedragen ons nogal stijfjes. Misschien omdat we elkaar ruim een jaar niet hebben gezien, maar ik heb het gevoel dat er meer aan de hand is.

'Kom binnen,' zegt ze.

Voordat ik naar binnen ga, doe ik mijn schoenen uit. Weliswaar heeft Mikki sinds haar zesde niet meer in Japan gewoond, maar

toch heeft ze veel Japanse gewoonten van haar ouders overgenomen. Ik zet mijn rugzakken en tassen neer en kijk om me heen. Houten vloerplanken en meubels uit de kringloopwinkel. Zou haar verloofde thuis zijn? Ik hoop van niet.

‘Heb je honger?’ vraagt ze.

‘Eh... Ik weet het niet.’

Ze lacht.

‘Mijn biologische klok is helemaal van slag. Hoe laat is het eigenlijk?’

Ze kijkt op haar horloge. ‘Bijna zeven uur.’

‘Meen je dat nou?’ Ik pijnig mijn hersens. ‘In Engeland is het nu acht uur ’s ochtends.’

‘Ik ben *nikujaga* aan het maken. Een gigantische portie.’

Ik volg haar naar de keuken, waar een hartige vleesgeur hangt, en besef dan dat ik wel degelijk honger heb. Mijn huid is glibberig van het zweet. De ramen en de achterdeur staan open, maar de tocht die door de hordeur komt, is even warm als de lucht in de kamer en de plafondventilator laat de warme lucht alleen maar rondgaan.

Met haar hand wappert Mikki zich koelte toe terwijl ze in de pan op het fornuis roert. Nu ze van de schrik is bekomen, lijkt ze blij om me te zien, maar bij Mikki weet je dat nooit. Ze komt uit een cultuur waar beleefdheid het hoogste goed is. Daarentegen heb ik een gezicht dat al mijn emoties verraadt, dus kijk ik strak naar de rest van de keuken.

In de gootsteen staat een hoge stapel vaat. Mieren kruipen over het aanrecht. Vreemd. Mikki is ontzettend op orde en netheid gesteld – vroeger althans – en het huis dat zij en ik in Cornwall deelden was altijd brandschoon. Ze ziet me kijken en drukt de mieren dood met haar vinger.

Mijn hoofd bonkt door een combinatie van uitdroging, vermoeidheid en jetlag. ‘Mag ik wat water?’

Ze houdt een glas onder de waterdispenser van de koelkast.

In mijn haast om het ijswater op te drinken, mors ik over mijn

vingers en T-shirt, maar dat voelt zo fijn dat ik in de verleiding kom om het hele glas over mezelf leeg te gieten.

Mikki dept haar voorhoofd. Ze ziet er slanker en sterker uit dan ik haar ooit heb gezien, zelfs toen ze nog aan wedstrijdsurfen deed. Onder haar spijkerbroek met afgeknipte pijpen zie ik haar blote voeten met glanzend zwartgelakte teennagels.

‘Je ziet er geweldig uit,’ zeg ik.

‘Bedankt. Jij ook.’

‘Niet liegen. Vooral niet na die vlucht. Geen wonder dat je niet terug wilt naar het Verenigd Koninkrijk. Wie wil die vlucht nou nog een keer meemaken?’ Ik doe mijn uiterste best om de spanning te verminderen, maar die blijft hangen.

‘Je haar.’ Ze raakt het even aan. ‘Het is zo...’

‘Saai?’ Sinds we elkaar hebben leren kennen in de hoogste klas van de basisschool heeft mijn haar alle kleuren van de regenboog gehad, behalve de natuurlijke tint van muisvaal.

Ze begint te lachen. ‘Ik wilde zeggen “zo normaal”.’

Ik lach ook, al is ‘normaal’ in haar ogen waarschijnlijk geen compliment. In de mijne trouwens ook niet.

Mikki schept de stoofpot op borden en als ze die op de ontbijtbar zet, zie ik de tattoo aan de binnenkant van haar pols. ‘Wat is dat?’ vraag ik.

Ze kijkt ernaar alsof het niets voorstelt.

We hebben het over tattoos gehad voordat ik de mijne op mijn schouderblad liet zetten – een vliegende vogel die ze voor mij had ontworpen – en toen zei ik tegen haar dat zij er ook een moest nemen.

‘Geen sprake van,’ had ze gereageerd. ‘Mijn ouders zouden me vermoorden. Veel Japanse mensen vinden tatoeages smerig. Met een tattoo mag je een sportschool of een openbaar zwembad niet in.’

‘Nog steeds niet?’

‘Nee. Als je naar binnen wilt, moet je ze bedekken. Veel bedrijven weigeren mensen met tattoos in dienst te nemen. Dat is slecht voor hun imago.’

Vandaar dat ik verbaasd ben om deze tattoo op haar pols te zien. ‘Laat eens kijken,’ zeg ik.

Mikki houdt haar arm schuin en laat me de tattoo zien. Het is een vlinder in tinten zwart en bruin met een gestreept, dik lijf en gehoornde voelsprietten. Ik moet iets zeggen. Haar vertellen dat ik het mooi vind. Maar dat vind ik niet. Dat ding is afschuwelijk.

We gaan allebei op een kruk zitten. Ik wil haar van alles vragen. Maar nu nog niet. Ik wil de stemming niet volkomen bederven.

Het is raar om nikujaga te eten in deze krappe, veel te hete keukens. We hebben het zo vaak gegeten in onze tochtige, koude keukens in Cornwall, al rillend na het surfen.

‘Hoe gaat het in de grote stad?’ vraagt ze.

Ik ben kortgeleden dertig geworden en mijn verjaardag is bijna onopgemerkt voorbijgegaan. Mijn nieuwe collega’s wisten niet dat ik jarig was en ik heb het hun niet verteld. Mam heeft me een kaartje gestuurd en een handjevol vrienden heeft me een appje gestuurd of gebeld, maar dat was het dan wel. ‘Ik vind het er geweldig. Ik heb al een stel leuke mensen leren kennen.’

‘En hoe gaat het op je werk?’

‘Goed, hoor. Druk. Mijn klanten blesseren zich regelmatig.’

Ze kijkt me ongelovig aan. ‘In Londen?’

‘Ja. Rugby, yogalessen, dat soort dingen.’ Dat is in elk geval waar. Ik vertel haar over sommige blessures die ik de laatste tijd heb behandeld, maar ze lijkt slechts met een half oor te luisteren. ‘En jij? Werk je nog in die nachtclub?’

‘Nee, daar ben ik tijden geleden al weggegaan.’

Mikki moet een klein fortuin hebben geërfd toen haar opa overleed, want ze heeft een keer gezegd dat ze hier een huis wil kopen.

‘Wat doe je dan voor de kost?’ vraag ik.

‘O, van alles en nog wat.’ Ze grist een flyer van de tafel (MC-MORRIS SURFBOARDS: HANDGEMAAKTE SURFBOARDS VOOR DE MENSEN DIE KWALITEIT HERKENNEN) en waaiert zichzelf er koelte mee toe. ‘Verdomme, wat is het heet.’

‘Wanneer heb jij leren vloeken?’

Ze glimlacht. 'Daar mag je de Australiërs de schuld van geven.'

Ik glimlach ook, maar klem mijn kaken zo hard op elkaar dat ze er pijn van doen. Alle dingen die ik wil zeggen wellen op in mijn keel en dreigen naar buiten te komen.

Kenna

Mishandelt hij je, Mikki? Doet hij je pijn?

Ik hoop dat ik het mis heb, maar er waren zoveel rode vlaggen tijdens onze telefoongesprekken. Hoe moet ik dit ter sprake brengen? Moet ik het er gewoon maar uit flappen? Maar misschien schiet ze dan wel in de verdediging en ontkent ze het, dus wacht ik op een geschikt moment terwijl we kletsen over wederzijdse vrienden en vriendinnen, over onze ouders en over Maya Gabeira, de Braziliaanse die surfte op de grootste golf die ooit door een vrouw is genomen.

Er rinkelen sleutels en er komt een man binnen. Hij is groot, blond en atletisch gebouwd.

Mikki lijkt een beetje zenuwachtig. 'Eh... dit is Jack. Jack, dit is Kenna.'

Ik ben meteen op mijn hoede. Dit is hem dus. Tijdens onze FaceTimegesprekken heb ik een paar glimpen van hem opgevangen en zijn stem op de achtergrond gehoord, maar ik heb zijn gezicht nooit goed gezien.

Met een zelfverzekerde glimlach pakt hij mijn hand. 'Ik heb al veel over je gehoord.'

Zijn intense blik laat me blozen. Ik bekijk zijn stevige postuur en sla hem onderzoekend gade. *Niemand bedreigt ongestraft mijn beste vriendin... Rustig aan, Kenna. Dat wéét je niet.*

Met een geamuseerde blik kijkt hij naar Mikki. ‘Wist jij dat ze zou komen?’

Mikki’s glimlach lijkt geforceerd. ‘Nee.’

Hij richt zijn aandacht weer op mij. ‘Is dit je eerste keer in Australië?’

‘Ja.’ Ik wil deze vent absoluut niet aantrekkelijk vinden, maar hij is belachelijk knap. Zijn gebruinde huid en zijn haar, dat op sommige plekken bijna wit gebleekt is, bewijzen dat hij veel tijd in de buitenlucht doorbrengt. Zijn gladgeschoren gezicht heeft een sterke kaaklijn, en met het kuiltje in zijn kin en zijn brede, in een T-shirt van Quiksilver gestoken schouders had hij zo van de set van de soap *Home and Away* kunnen komen.

‘Ik ben nog nooit in Engeland geweest,’ zegt hij. ‘Te koud en zo. Een van mijn vrienden heeft er een jaar gewoond en is er bijna bevroren. Stel je voor: surfen met handschoenen aan en een bivakmuts op. En dan heb ik het over de zomers.’

‘Hoe was het op je werk?’ vraagt Mikki.

‘O, ging wel.’ Jack scheidt stoofpot op zijn bord.

Hij heeft haar niet gekust of zelfs maar omhelsd. Maar goed, wie ben ik om te bepalen hoe stellen die al een hele tijd bij elkaar zijn elkaar horen te begroeten?

‘Je bent vroeg thuis.’

Mikki’s stem heeft een beschuldigende klank en ik voeg dit voorval toe aan mijn verzameling negatieve punten.

‘Yep.’ Jack trekt zijn T-shirt uit, gooit het in een hoek en pakt dan een biertje uit de koelkast. ‘Wil jij er ook een, Kenna?’

Ik doe mijn uiterste best om naar zijn gezicht te kijken en niet naar zijn borstkas. ‘Beter van niet. Straks val ik nog in slaap.’ Bovendien moet ik scherp blijven.

Jack gaat naast me zitten en neemt een grote slok. Ik sta in dubio. Heb ik nou de pest aan hem of vind ik hem juist leuk? Ik kan niet ontkennen dat ze er samen fantastisch uitzien. Hij: blond en atletisch. Zij: donker en een kop kleiner. En ze delen een belangrijke interesse: surfen. Maar tijdens onze gesprekken heeft Mikki

het nauwelijks over hem gehad. Als ze echt gek op hem is, zou ze toch zeker aan één stuk door over hem praten?

Door de manier waarop ze bij hem in is getrokken vlak nadat ze hem heeft leren kennen, gevolgd door hun snelle verloving, zou je denken dat ze smoorverliefd op elkaar zijn, maar nu ik ze observeer, zie ik dat niet. Zij lijkt zich enigszins aan hem te ergeren en hij lijkt haar welwillend en tolerant te behandelen. Mikki is altijd terughoudend geweest met het tonen van emoties en bovendien zijn ze ondertussen bijna een jaar samen, dus misschien is het eerste felle vuur gedoofd tot een stabiele waakvlam. Maar het feit dat ze niet over hem wil praten doet vermoeden dat er iets niet helemaal in de haak is.

Het weinige dat ik over hem weet, heb ik echt uit haar moeten trekken. Hij werkt niet veel – hij heeft rugklachten – en daarom ‘helpt ze hem’ met de huur. Ook heeft ze haar plannen om een rondreis door Australië te maken eraan gegeven omdat Jack haar ‘het mooiste strand ooit’ heeft laten zien. Hij komt veel te heerszuchtig op me over.

Toen ze me tijdens ons gesprek van vorige week vertelde dat ze ging trouwen, leek het wel alsof ze zich dat had laten ontglippen. Dat was voor mij de druppel geweest die de emmer deed overlopen.

‘Ik pak het vliegtuig en kom naar je toe,’ zei ik onmiddellijk.

‘Nee, nee. We willen geen drukte. Het stelt niks voor.’ In haar stem klonk een vermoeide berusting door. Bijna iets treurigs.

‘Ben je in verwachting?’

Ik hoorde haar sputteren. ‘Nee!’

Waarom mocht ik dan niet komen? Dat vertelde ze me echter niet. Toch was ik zo bezorgd dat ik meteen na ons gesprek een vlucht heb geboekt. Dat betekende dat ik een maand vrij moest nemen – wat niet ideaal was –, maar omdat ik een kleine zelfstandige ben, kan ik op vakantie gaan wanneer ik wil. Bovendien heb ik de afgelopen achttien maanden alleen maar gewerkt. Ik ben een slechte vriendin geweest, eentje die zich te lang alleen om haar ei-